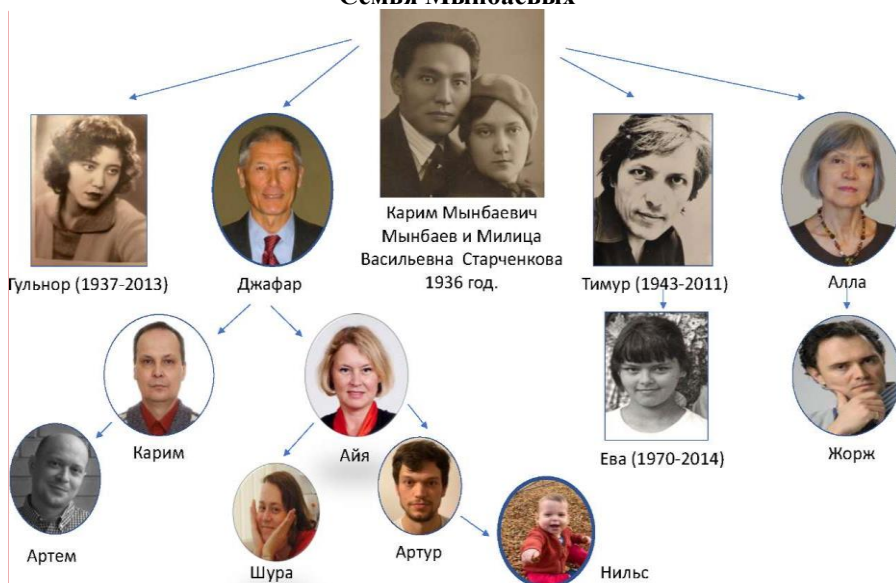


ҒАЛЫМНЫҢ ОТБАСЫ

СЕМЬЯ УЧЕНОГО

Мыңбаевтар әулеті

Семья Мынбаевых



Карім Мыңбайұлы Мыңбаев пен Милица Васильевна Старченкованың отбасы

Семья Карима Мынбаевича Мынбаева и Милицы Васильевны Старченковой по состоянию на 2023 год

Жұбайы – Милица Васильевна Старченкова

Супруга–Милица Васильевна Старченкова

Кәрім Мыңбаевтың жұбайы Милица Васильевна Старченкова 1913 жылы Ресей империясының Воронеж губерниясының Елецк қаласында (қазіргі Ресей Федерациясының Липецк облысы Елецк ауданы) дүниеге келген. Оның анасы шаруа отбасынан шыққан, ал әкесі Василий Васильевич Старченков жылқы саудасымен айналысатын көпес отбасынан.

Милица Васильевна Кәрім Мыңбаевпен танысуын осылайша еске алды: «Біз 1936 жылы Алматының іргесіндегі Қазақ ауыл шаруашылығы институтының (КИЗ) тәжірибе алаңында кездестік. Ол Өсімдік

Добавлено примечание ([D1]): Суретті қазақ тіліне аудару қажет. Кәсіби маман жасауы керек.

шаруашылығы институтының ғылыми қызметкері, мен Воронеж университетінің биология факультетінің оқу практикасында жүрген студентпін».

Әдепті, сұлу, тәрбиелі, білімді қыз Кәрімге бірден ұнады. Жастар өнерге, әдебиетке, поэзияға деген қызығушылықтары мен сүйіспеншіліктерімен бір-біріне жақын болды. Екеуі де білімге ұмтылды және ғылымды терең құрметтеді, құндылықтарды кейін балаларына қалдырды. Әрине, екеуінің де биік, көрікті болуы үлкен рөл атқарды.

Милица Васильевна былай деп еске алған: «Жаз өтті, күзде біз үйлендік. Менің оқу жылым басталып (4-курс), Воронежге бардым, ал Кәрім жазғы бақылауларын аяқтап, емтихандарға дайындалу үшін қалды».

Кәрім Мыңбаев Ленинградтағы Бүкілодақтық өсімдіктану институтының аспирантурасына түсуге дайындалып жатқан. Кәрім Алматыдан Ленинградқа жол тартқанда, олар Мәскеуде тағы кездесті. Мұнда Милица өзінің таңдағанын әкесі Василий Васильевич Старченковпен таныстырды (анасы Милица 13 жасында қайтыс болған).

1936 жылы Кәрім Бүкілодақтық өсімдіктану институтының аспирантурасына түсті. Институт директоры, академик Н.И. Вавилов Кәрімді өз қамқорлығына алды. Вавилов жас аспирантты бірден ұнатып, оны еркелетіп, қалжыңдап «Мыңбай» деп атады.

Бүкілодақтық өсімдіктану институтының әкімшілігі жас жұбайларға Саперный жолағындағы жатақханадан бөлме берді. Милица Васильевна Ленинград университетінің биология факультетіне ауысты. Алайда мамандығының өзгеруіне байланысты ол тек үшінші курста оқи бастады. Келесі жылы олардың қызы Гульнор дүниеге келді.

Милица Васильевна 1939 жылы университетті үздік бітіргеннен кейін Пушкин қаласындағы Бүкілодақтық өсімдіктану институтының селекциялық станциясында жұмыс істей бастады. Сол жылдың күзінде ерлі-зайыптылар Жафар атты ұлды болды.

Ұлы Отан соғысы басталған бетте, алғашқы күндері Кәрім өз еркімен әскерге аттанды. Бейбіт тұрғындардың Ленинградта қалуы өте қауіпті болды, өйткені жазда қаланы артиллериялық атқылау және бомбалау басталды. 1941 жылдың қыркүйек айының басында, дәлірек айтқанда, блокада орнату қарсаңында Милица Васильевна төрт жасар қызы мен екі жасар ұлымен алдымен Омбыға, содан кейін Алматыға эвакуацияланды. Бомбалар мен снарядтардың жарылыстары астында және шексіз аялдамалармен ұзақ жол бір айға жуық созылды. Отбасылық мұрағатта Милица Васильевнаның майдандағы Кәрімге жіберген ашық хаты сақталған. Бұл жазба төменде берілген.

Супруга КаримаМынбаеваМилица Васильевна Старченкова родилась в 1913 году в городе Ельце Воронежской губернии Российской империи (*ныне – Елецкий район Липецкой области Российской Федерации*). Ее мать происходила из крестьянской семьи, а отец, Василий Васильевич

Старченков, – из большой потомственной купеческой семьи, занимавшейся торговлей лошадьми.

Вот как вспоминала Милица Васильевна знакомство с Каримом Мынбаевым: «Мы встретились в 1936 году на опытном поле Казахского института земледелия (*КИЗ*) под Алма-Атой. Он – научный сотрудник Института растениеводства, я – студентка биофака Воронежского университета на учебной практике».

Статная, красивая, воспитанная и образованная девушка сразу понравилась Кариму. Молодых людей привлекали друг в друге интерес и любовь к искусству, литературе, поэзии. Оба стремились к знаниям и глубоко уважали науку, эти ценности они впоследствии смогли передать своим детям. Конечно, внешние данные – оба были высокими, «видными» – тоже сыграли роль.

Милица Васильевна вспоминала: «Прошло лето, и осенью мы поженились. У меня начинался учебный год (*4-й курс*), и я поехала в Воронеж, а Карим остался заканчивать летние наблюдения и готовиться к экзаменам».

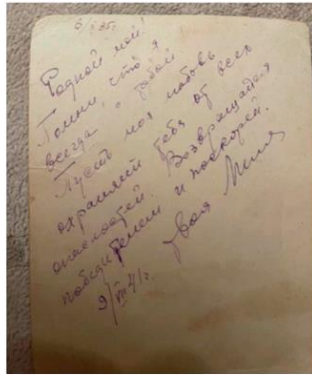
Карим Мынбаев готовился поступать в аспирантуру Всесоюзного института растениеводства (*ВИР*) в Ленинграде. Они вновь встретились в Москве, когда Карим поехал из Алма-Аты в Ленинград. Здесь Милица познакомилась своего избранника с отцом, Василием Васильевичем Старченковым (*её мама умерла, когда Милице было 13 лет*).

В 1936 году Карим поступил в аспирантуру ВИРа. Директор института, академик Н.И. Вавилов принял Карима под своё руководство. Вавилову сразу понравился молодой аспирант, и он ласково и шутливо называл его «Мынбаич».

Администрация ВИРа предоставила молодым супругам комнату в общежитии на Саперном переулке. Милица Васильевна перевелась на биологический факультет Ленинградского университета. Однако из-за смены специальности она начала заниматься только на третьем курсе. В следующем году у них родилась дочь Гульнор.

Окончив с отличием университет в 1939 году, Милица Васильевна начала работать на селекционной станции ВИРа в городе Пушкин. Осенью того же года у супругов родился сын Джафар.

С началом Великой Отечественной войны, в первые же дни, Карим записался добровольцем в армию. Для мирных жителей оставаться в Ленинграде стало очень опасно, так как уже летом начались артиллерийские обстрелы и бомбёжки города. В начале сентября 1941 года, буквально накануне установления блокады, Милица Васильевна с четырёхлетней дочерью и двухлетним сыном успела эвакуироваться сначала в Омск, а потом и в Алма-Ату. Долгая дорога, под разрывы бомб и снарядов и с бесконечными остановками, продолжалась почти месяц. В семейном архиве сохранилась открытка, которую Милица Васильевна отправила мужу вскоре после ухода Карима на фронт. Эта записка приведена ниже.



Милица Васильевнаның жазбасы және оның майдандағы Кәрім Мынбаевқа жіберген фотосуреті. 1941 жылғы 9 шілде

Записка Милицы Васильевны и её фотография, которые она отправила на фронт Кариму Мынбаеву. 9 июля 1941 года



Қызыл әскер офицері Кәрім Мыңбаев, 1941 ж.

Офицер Красной Армии Карим Мынбаев, 1941 г.

Жеңімпаздар қайтып оралғанша ұзақ та қанды төрт жыл өтерін, ал олардың көпшілігі ешқашан оралмайтынын сол бір сұмдық күндерде ешкім болжай алмаған еді.

1941 жылы желтоқсанда Жоғарғы Бас Қолбасшының бұйрығымен Кәрім Мыңбаев ел қорғанысы үшін еңбегі зор басқа да көрнекті мамандармен бірге майданнан шақыртылды. Ол Алматыға жұмысқа келеді, ақыры бүкіл отбасы Қазақстанның астанасында қайта қауышады.

Тез арада Кәрім Мыңбаев республиканың Мемлекеттік жоспарлау комитеті төрағасының орынбасары болып тағайындалды. Тимур мен Алла 1943 жылы дүниеге келген соң, отбасы жеке пәтер алады.

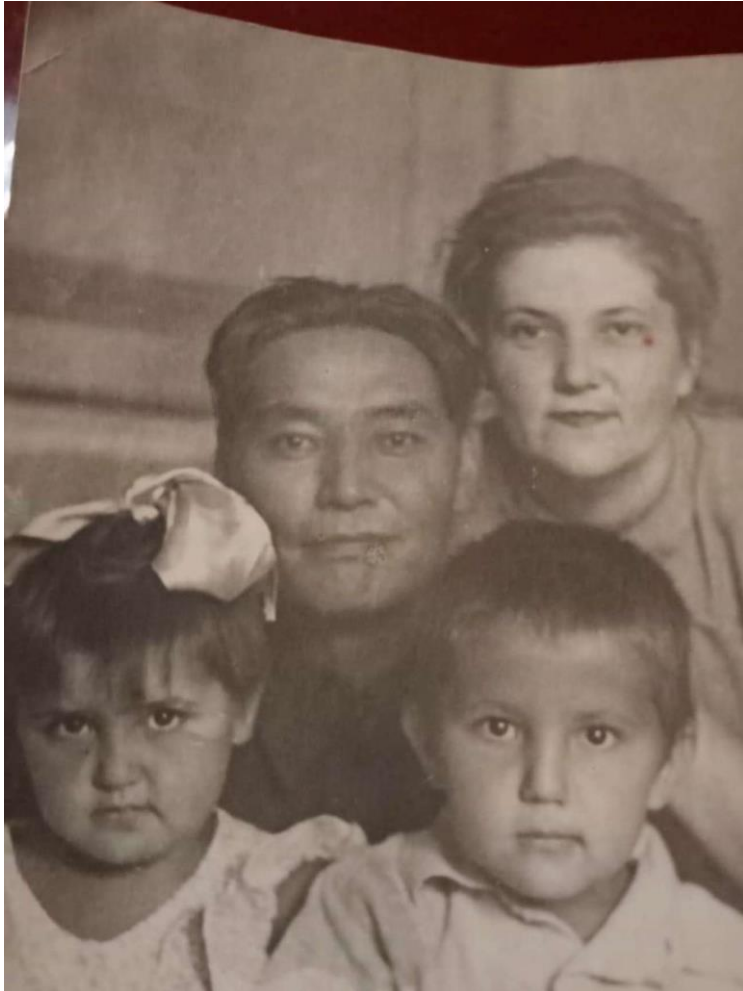
Мыңбаевтар отбасы тез арада қазақстандық ғылым мен мәдениеттің көрнекті қайраткерлері кіретін зиялылар тобына енді. Осы әлеуметтік байланыстарды дамытуда Милица Васильевнаның рөлі өте зор. Өзінің сүйкімділігімен, ақкөңілдігімен, зерделілігімен жұртты өзіне тартып, Кәрім Мыңбайұлымен лайықты жарасымды жұп болды.

Никто не мог предвидеть в те грозные дни, что до возвращения победителей пройдет четыре долгих и кровавых года и что многие из них не вернуться никогда.

В декабре 1941 года, по приказу Верховного Главнокомандующего, КаримаМынбаева отзывают с фронта вместе с другими выдающимися специалистами, чья работа имеет важное значение для обороны страны. Он приезжает на работу в Алма-Ату, и наконец всей семье удается воссоединиться в столице Казахстана.

Очень быстро КаримаМынбаева назначают заместителем председателя Госплана республики, рождаются Тимур и Алла в 1943 году, семья получает отдельную квартиру.

Семья Мынбаевых быстро становится частью круга интеллигенции, в который входили выдающиеся деятели казахстанской науки и культуры. Роль Милицы Васильевны в развитии этих социальных связей очень велика. Своим обаянием, добротой, интеллигентностью и интеллектом она всегда привлекала к себе людей и составляла достойную пару КаримуМынбаевичу.



Кәрім жұбайы Милица, қызы Алла және ұлы Тимурмен, 1946 ж.

Карим с супругой Милицей, дочерью Аллой и сыном Тимуром, 1946 г.



Кәрім жұбайы Милица, ұлы Жапар және қызы Гүлнұр, 1946 ж.

Карим с супругой Милицей, сыном Джафаром и дочерью Гульнор, 1946 г.



Кәрім және оның жұбайы Милица балаларымен демалыста: солдан оңға қарай – Алла, Жапар және Тимур. 1947 ж.

Карим с супругой Милицей на отдыхе с детьми: слева направо – Алла, Джафар и Тимур. 1947 г.

Кәрім Мыңбаев қайтыс болғаннан кейін Милица Васильевна Бүкілресейлік ауыл шаруашылығы ғылымдары академиясының Қазақ филиалының институттарының біріне жұмысқа орналасты. Ол төрт кішкентай баланы өсіріп-тәрбиелелеп жүріп, кандидаттық диссертациялық жұмысын қорғады.

После смерти Карима Мынбаева Милица Васильевна поступила на работу в один из институтов Казахского филиала ВАСХНИЛ. Она защитила кандидатскую диссертацию, продолжая работать и воспитывать четверых маленьких детей.



**Милица Васильевна Кәрім Мыңбаев қайтыс болғаннан кейін балаларымен:
бірінші қатарда Алла мен Тимур, екіншісінде Жапар мен Гүлнұр.
1950 немесе 1951 ж.**

**Милица Васильевна с детьми после гибели КаримаМынбаева:
Впервом ряду Алла и Тимур, во втором– Джафар и Гульнор.
1950 или 1951 год.**



**Милица Васильевна Старченкова Кәрім Мыңбаев қайтыс болғаннан кейін
Милица Васильевна Старченкова после смерти КаримаМынбаева**

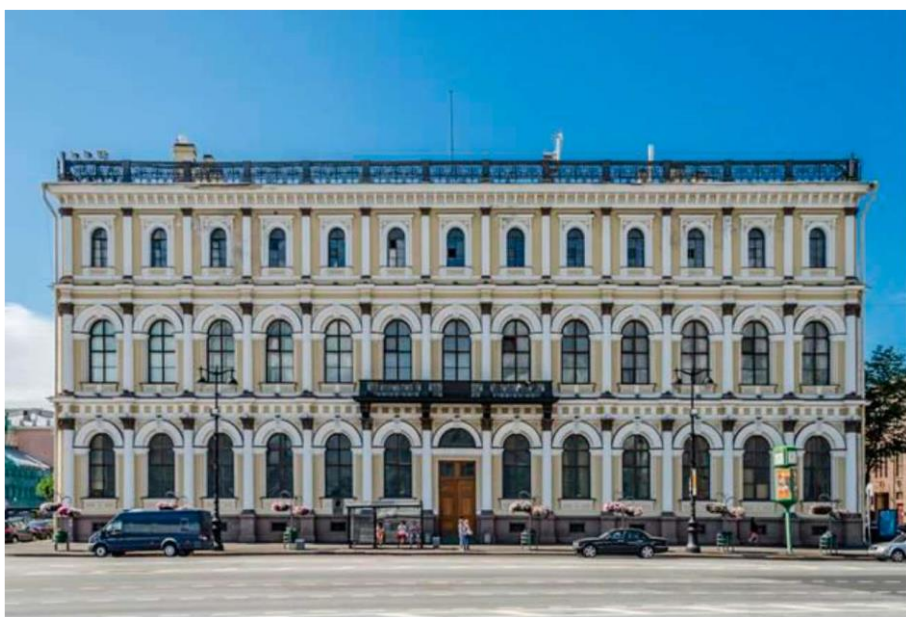
1953 жылы Милица Васильевна барлық балаларымен Ленинградқа (қазіргі Санкт-Петербург) көшті. Кейінгі жылдары Милица Васильевна зейнеткерлікке шыққанға дейін Бүкілодақтық өсімдік шаруашылығы институтында ғылыми қызметкер болып жұмыс істеді. Ол жерде соғысқа дейінгі жылдарда Кәрім Мыңбайұлы екеуі ленинградтық өмірі мен ғылыми еңбек жолын бастаған еді. Мұнда төрт бала, үш немере өсірді. Милица Васильевна 1997 жылы 23 тамызда қайтыс болды...

Милица Васильевна Кәрім Мыңбайұлы қайтыс болған кезде небәрі 35 жаста болса да, одан кейін тұрмысқа шықпады.

В 1953 году Милица Васильевна со всеми детьми переехала в Ленинград (ныне – г. Санкт-Петербург). В течение последующих лет, до

выхода на пенсию, Милица Васильевна работала научным сотрудником во Всесоюзном институте растениеводства, где она с Каримом Мынбаевичем в предвоенные годы начинала свою ленинградскую жизнь и научную карьеру. Здесь она вырастила четверых детей и троих внуков. Милица Васильевна скончалась 23 августа 1997 года...

Милица Васильевна больше никогда не вышла замуж, хотя к моменту гибели Карима Мынбаевича ей было всего 35 лет. Мы – её дети – знали, что мама всю жизнь хранила в сердце любовь к покойному отцу, унеся ее с собой в вечность.



Соғысқа дейін Кәрім Мынбаев, ал соғыстан кейін 1953-1968 жылдары Милица Старченкова жұмыс істеген Бүкілодақтық өсімдіктану институтының ғимараты

**Здание ВИРа, в котором до войны работал Карим Мынбаев,
а в 1953-1968 годы – Милица Старченкова**



**Милица Васильевнаның Бүкілодақтық өсімдік шаруашылығы институтының
Құрмет тақтасындағы суреті**

**Фотография Милицы Васильевны с Доски почёта
Всесоюзного института растениеводства**



Нағашы аталары Василий Васильевич Старченковпен: бірінші қатарда Тимур мен Алла, екінші қатарда Гүлнұр мен Жапар. Ленинград, 1958 ж.

Дети с дедушкой Василием Васильевичем Старченковым: в первом ряду Тимур и Алла, во втором – Гүлнұр и Джафар. Ленинград, 1958 г.



Милица Васильевна балаларымен: солдан оңға қарай – Жапар, Тимур, Гүлнұр және Алла. Санкт-Петербург, 1994 ж.

Милица Васильевна с детьми: слева направо – Джафар, Тимур, Гульнор и Алла. Санкт-Петербург, 1994 г.



Жапар және АллаМынбаевтар. АҚШ, 2014 ж.

Джафари АллаМынбаевы. США, 2014 г.

Мынбаевтар отбасы: Гүлнүр

Семья Мынбаевых: Гульнор



ГүлнүрКәрімқызы, 1970 ж.

ГульнорКаримовна, 1970 г.



**ГүлнұрКәрімқызы бауырларының балаларымен: сол жақта Жапардың қызы Айя,
оң жақта Тимурдың қызы Ева. 1982 ж.**

**ГульнорКаримовна с племянницами: слева Айя – дочь Джафара,
справа Ева – дочь Тимура. 1982 г.**

ГүлнұрКәрімқызы Мыңбаева 1937 жылы Ленинградта дүниеге келген. Соғыс кезінде және одан кейін Алматыда отбасымен бірге тұрған. 1953 жылы бүкіл отбасы Ленинградқа көшіп келді, онда туыстары Нора деп атайтын Гүлнұрорта мектепті бітірді. Еңбек жолын «Светлана» зауытында (*кейіннен: ғылыми-өндірістік бірлестік*) бастады. Бұл компания электронды құрылғыларды, атап айтқанда, вакуумдық түтіктерді шығарды. Жұмыста Гульнор тапқырлық пен ептілік танытты, бұл оның өндіріс нормаларын сәтті орындауына көмектесті. Бірақ бала кезінен ол геолог болуды армандады. Сондықтан Нора тау-кен институтының кешкі факультетіне оқуға түсіп, оқуын еңбекпен ұштастырып, оны сәтті аяқтады. Гүлнұринститутты бітіргеннен кейін геолог болып жұмысқа орналасты. Ол көптеген геологиялық экспедицияларға қатысты және оның міндеттеріне, атап айтқанда, экспедициялардың соңында сәтті қорғалған экспедициялық есептерді жазу кірді.

Еңбек жолының соңғы жылдарында Нора Солтүстік-Батыс геологиялық қызметінде жұмыс істеп, Новгород облысында далалық зерттеулер жүргізді.

Өкінішке орай, экспедициялардағы ауыр жұмыс жағдайлары Гүлнұрдың денсаулығына нұқсан келтіріп, ол зейнетке ерте шығуға мәжбүр болды. Нора Ленинградқа оралып, соңғы жылдары анасы Милица Васильевнамен бірге тұрған. Гүлнұр өте білімді болды, бұл таңқаларлық емес, өйткені оның сүйікті ісі кітап оқу болды. Ол тарих пен әдебиетті жақсы білетін, географиядан тіпті жоғары білімді Мыңбаевтар әулетінде оған тең келер ешкім болмаған. Жастық шағында конькимен сырғанау, шаңғы тебу, альпинизм және тау жорықтарына қызығушылық танытқан. Гүлнұр Кәрімқызы 2013 жылы қайтыс болды...

ГульнорКаримовнаМынбаева родилась в Ленинграде в 1937 году. Во время и после войны она жила с семьёй в Алма-Ате. В 1953 году вся семья переехала в Ленинград, где Гульнор, которую родственники называли между собой Норой, закончила среднюю школу. Она начала свой трудовой путь на заводе (*впоследствии: научно-производственном объединении*) «Светлана». Это предприятие производило электронные приборы и, в частности, электронные лампы. На работе Гульнор проявляла и смекалку, и сноровку, что помогало ей успешно выполнять производственные нормы. Но всё-таки она с детства мечтала стать геологом. Поэтому Нора поступила на вечерний факультет Горного института, который успешно окончила, сочетая учебу с работой. По окончании института Гульнор начала работать геологом. Она

участвовала во многих геологических экспедициях, и в её обязанности, в частности, входило написание экспедиционных отчётов, которые она успешно защищала по окончании экспедиций.

В последние годы своей карьеры Нора работала в Северо-Западном Геологическом Управлении и проводила полевые исследования в Новгородской области. Вспоминает её младший брат Джафар:

К сожалению, тяжелые условия работы в экспедициях подорвали здоровье Гульнор, и она была вынуждена досрочно уйти на пенсию. Нора вернулась в Ленинград, где последние годы жила с мамой Милицей Васильевной. Гульнор была очень широко образована, что неудивительно, поскольку её любимым занятием было чтение. Она прекрасно знала историю и литературу, а в географии ей не было равных даже в высокообразованной семье Мынбаевых. В молодости она увлекалась скоростным бегом на коньках, слаломными лыжами, альпинизмом и ходила в горные походы. Гульнор Каримовна скончалась в 2013 году...

Мынбаевтар отбасы: Жапар

Семья Мынбаевых: Джафар

Жапар Керімұлы Мынбаев 1939 жылы Ленинград қаласында дүниеге келген. 1941 жылы 22 маусымда Ұлы Отан соғысы басталып, тамыз айында ол анасы Милица Васильевна және әпкесі Гүлнұрмен бірге Алматыға эвакуацияланды.

1948 жылы әкесі қайтыс болғаннан кейін Жапар анасымен, ағасы Тимурмен және әпкелері Гүлнұр мен Алламен Ленинградқа оралды. Ол В.И. Ульянов (Ленин) атындағы Ленинград электротехникалық институтын бітірген. Содан кейін қорғаныс өнеркәсібінде жұмыс істеді. Аталған институттың аспирантурасына түсіп, автономды навигация құрылғылары бойынша кандидаттық диссертациясын қорғады. Аспирантураны бітіргеннен кейін Джафар өзі оқыған институтта қалдырылып, онда ол оқытушылық және әкімшілік қызметтерді атқарды және сонымен бірге ғылыми қызметін жалғастырды. Ол 40-тан астам мақалалар жариялады және өнертабыстарға 26 патент алды. Жапардың күшімен В.И. Ульянов (Ленин) атындағы Ленинград электротехникалық институтында ғылыми зертхана құрылды, онда ол өз қызметкерлерімен бірге лазерлік гироскоптың үлгісін жасап шығарды және Кеңес Одағында осы навигациялық құрылғының алғашқы ұшу сынақтарын жүргізді.

Кеңес Одағы ыдырағаннан кейін Жапар Америка Құрама Штаттарына қоныс аударды. Ол иммиграциялық заңның арнайы тармағына сәйкес «ғылым саласында ерекше қабілеті бар адам ретінде» тұруға рұқсат алды. Америкада ол Bell Communications Research (*BellCore*) ғылыми-зерттеу институтында жұмыс істей бастады.

1996 жылы Жапар Кәрімұлы Нью-Йорк қалалық университетінің Нью-Йорк қалалық технологиялық колледжінің электр және телекоммуникация технологиялары кафедрасының профессоры болды. Кейіннен осы бөлімді басқарды. Мұнда Жапар телекоммуникация бағытында ғылыми жұмыстарды дамытты. Ол жүзге жуық ғылыми мақалалар жариялады және көптеген халықаралық конференцияларға қатысты. Колледж оны 2006 жылдың үздік ғалымы деп атады. Жапар Мыңбаевтың еңбегінің тізіміне оның Американың негізгі кәсіби қоғамдарындағы, сондай-ақ Нью-Йорк ғылым академиясының мүшелігі кіреді.

2020 жылдың тамыз айында Жафар Мыңбаев зейнеткерлікке шықты. Оның оқу орнының дамуына қосқан үлесі үшін университет кеңесі Жапарға құрметті профессор атағын берді. Зейнеткерлікке шыққанына қарамастан, ол бүгінде шығармашылық жұмысын жалғастыруда.

ДжафарКаримовичМынбаев родился в 1939 году в городе Ленинграде. 22 июня 1941 года началась Великая Отечественная война, а уже в августе он вместе с мамой Милицей Васильевной и сестрой Гульнор был эвакуирован в Алма-Ату.

После гибели отца в 1948 году Джафар с мамой, братом Тимуром и сёстрами Гульнор и Аллой вернулись в Ленинград. Он окончил ЛЭТИ – Ленинградский электротехнический институт им. В.И. Ульянова (Ленина). Затем работал в оборонной промышленности, поступил в аспирантуру ЛЭТИ и защитил кандидатскую диссертацию, посвященную приборам автономной навигации. По окончании аспирантуры Джафар по распределению был оставлен в ЛЭТИ, где исполнял преподавательские и административные обязанности и в то же время продолжал научную деятельность. Он опубликовал более 40 статей и получил 26 авторских свидетельств на изобретения. Усилиями Джафара в ЛЭТИ была основана научная лаборатория, в которой он вместе с сотрудниками спроектировал и построил образец лазерного гироскопа и провёл первые в Советском Союзе летные испытания этого навигационного прибора.

После распада Советского Союза Джафар эмигрировал в США. Вид на жительство он получил по специальному пункту иммиграционного закона «как выдающийся ученый» (*as a person without outstanding abilities in the sciences*). В Америке он начал работать в научно-исследовательском институте связи Bell Communications Research (*BellCore*).

В 1996 году ДжафарКаримович стал профессором университета города Нью-Йорк (*The City University of New York, CUNY*) на кафедре электрических и телекоммуникационных технологий Нью-Йоркского технологического колледжа (*New York City College of Technology, CityTech*). Впоследствии он заведовал этой кафедрой. Здесь Джафар развернул научную работу в направлении телекоммуникационной связи. Он опубликовал около ста научных статей и принял участие во множестве международных конференций. На момент написания этой книги, согласно данным

исследовательской компании ResearchGate, его статьи прочитали свыше 6000 профессоров и учёных по всему миру. Колледж избрал его лучшим учёным 2006 года. В перечень заслуг Джафара Мынбаева следует отнести его членство в главных профессиональных обществах Америки, а также в Нью-Йоркской академии наук (*New York Academy of Science*).

В августе 2020 года Джафар Мынбаев вышел в отставку. Чтобы отметить его вклад в развитие учебного заведения, Совет университета присвоил Джафору звание почётного профессора. Несмотря на отставку, сегодня он продолжает творческую деятельность.



Жапар Мынбаев жайлауға бара жатқан жолда, 1947 ж.

Джафар Мынбаев по дороге на джайлау, 1947 г.



**Нью-Йорк технологиялық колледжі:
инженерлік ғимарат және колледж логотипі**

**Нью-Йоркский технологический колледж:
здание инженерного факультета и логотип колледжа**



**Жапар Кәрімұлы Мыңбаев жұбайы Бронислава Яковлевна Мыңбаевамен бірге
«Жылдың үздік ғалымы» атағын марапаттау рәсімінде**

**ДжафарКаримовичМынбаев с женой Брониславой Яковлевной Мынбаевой
на церемонии награждения званием «Лучший учёный года»**

ДжафарКаримович – автор глав в нескольких научных сборниках. Он также главный автор двух книг. Первая книга, «Fiber-OpticCommunicationsTechnology» («Коммуникационная технология, основанная на волоконной оптике»), изданная в 2001 году, получила широкое международное признание. Университеты Европы, Азии и Америки адаптировали ее и используют в качестве учебника. Книга была переиздана на английском языке в Сингапуре и Индии. В 2002 году она была переведена на китайский язык и издана в КНР. Книга была написана двумя авторами – ДжафаромМынбаевым и ЛоуэломШайнером. При этом Джафар был главным автором и отвечал за содержание, а Лоуэл выполнял редакторские обязанности.



Жапар Мынбаев пен Лоуэл Шайнер кітабының әртүрлі басылымдары: солдан оңға қарай – түпнұсқа басылым; Сингапур мен Үндістанда ағылшын тілінде басылған кітаптар; қытай тіліне аударылған басылым

Различные издания книги Джафара Мынбаева и Лоуэла Шайнера: слева направо – оригинальное издание; книги, выпущенные на английском языке в Сингапуре и Индии; издание, переведённое на китайский язык

Жапардың жеке өмірі туралы бірнеше сөз. Оның бірінші әйелі Лариса Сергеевна Мынбаева. 1963 жылы ұлдары Кәрім, 1971 жылы қызы Айя дүниеге келді.

1985 жылы Жапар екінші рет Бронислава Яковлевна Мынбаеваға үйленді.

Несколько слов о личной жизни Джафара. Его первой женой стала Лариса Сергеевна Мынбаева (в девичестве – Барцевская). В 1963 году у них родился сын Карим, а в 1971 – дочь Айя.

В 1985 году Джафар женился во второй раз на Брониславе Яковлевне Мынбаевой.



Отбасылық портрет: солдан оңға қарай - Михаил Ратнер (Маринаның күйеуі) қолында ұлы Матвей, Марина Ратнер (Бронислава Яковлевна Мыңбаеваның қызы), Кәрім Жапарұлы Мыңбаев, Бронислава Яковлевна Мыңбаева, Жапар Кәрімұлы Мыңбаев, Айя Лобанова (Мыңбаева) оның қолында кенже ұлы Александр, Артур Лобанов (Айяның үлкен ұлы). Бірінші қатарда - Белла мен Сара (Марина мен Михаил Ратнердің балалары). 2004 ж.

Семейный портрет: слева направо – Михаил Ратнер (муж Марины) с сыном Матвеем на руках, Марина Ратнер (дочь Брониславы Яковлевны Мынбаевой), Карим Джафарович Мынбаев, Бронислава Яковлевна Мынбаева, Джафар Каримович Мынбаев, Айя Лобанова (Мынбаева) с младшим сыном Александром на руках, Артур Лобанов (старший сын Айи). В первом ряду – Белла и Сара (дети Марины и Михаила Ратнер). 2004 г.

Жапар Мыңбаевтың естеліктері

Воспоминания Джафара Мынбаева

1969 жылы қыркүйекте мен, отыз жастағы жас ғалым Алматыға келдім. Бұл аяқасты болған сапар еді - мен еңбек демалысына шығып, балалық шағымның жерлерін аралауды шештім. Бірнеше рет телефон соққаннан кейін көп адам әкем Кәрім Мыңбаевты еске алып, оның рухына құрметпен қарайтыны белгілі болды. Мені әртүрлі үйлерге шақыра бастады, онда адамдар әкем туралы естеліктерімен бөлісті. Мен әкемнің жақыны Мыңбаева Гүлбарам Серікқызын таптым. Кездесуіміз өте жылы өтті, өткенді қуана еске

алдық. Ол менің келгенімді Целиноградтағы (қазіргі Астана) туыстарыма айтты, бізді шақырды.

Целиноградта бізді ағайынды Мыңбаевтардың үлкені Тұрысбектің қызы Роза қабылдады. Ол мені өзінің ақкөңілдігімен, шынайылығымен, тектілігімен таң қалдырды. Айтпақшы, бірнеше жылдан кейін Роза Ленинград шипажайларының біріне емделуге келді, анам Милица Васильевна бастаған бәріміз де онымен бірге осы уақытты өткізуді ұнататынбыз. Ол Целиноградқа Серік ағайдың, басқа туыстарының келуін тез ұйымдастырды. Содан Нұра ауданының аудан орталығы Киевқаға (қазіргі Нұра ауылы) апарды. Жолда Мыңбаевтар әулетінің тарихи орталығы Ивановка ауылына (қазіргі Кәрім Мыңбаев ауылы) тоқтадық. Кішкентай балалардан бастап құрметті қарияларға дейін менімен танысқандардың барлығы дерлік Мыңбаев фамилиясын алғаны таңқаларлық әрі жағымды болды.

Киевқада Нұртаза ағай мені қабылдады. Оның мейірімділігі шексіз еді. Нағыз қазақтың қонақжайлылығының не екенін көрсетті. Оның үйінде әкеммен ауылдағы жайлауға (жазғы жайлауға) барған балалық шағым есіме түсті. Көптеген қонақтар келді. Олардың арасында «мыңбаевтық» беткелбетті бірнеше әйелдер болды. Маған бұлар әкемнің тікелей немесе немере әпке-қарындастары екенін айтты. Әрине, қазақтың дәстүрі бойынша той (мерекелік дастархан) ұйымдастырылды. Оның сәні жас тайдың етінен асылған ас болды. Олар маған құлын етінің асын өте құрметті қонақтарға ғана әзірлейтінін түсіндірді. Бұл ықылас жеке өзіме емес, әкемді еске алуға арналғанын анық түсінсем де, мұндай лайықсыз ілтипат үшін ұялдым. Осы сапарда фотосурет түсірілді, мен оны бағалаймын, ол төменде көрсетілген. Бұл сапар маған ұмытылмас әсер қалдырды және мен өзімнің ататегіме қол жеткізуге мүмкіндік алғанымға қуаныштымын.

В сентябре 1969 года я, тридцатилетний молодой ученый, приехал в Алма-Ату. Это был спонтанный визит – у меня был отпуск, и я решил посетить места своего детства. После нескольких телефонных звонков выяснилось, что очень много людей помнят моего отца Карима Мынбаева и чтут его память. Меня стали приглашать в разные дома, где люди делились воспоминаниями о моём папе. Я разыскал Гульбарам Сериковну Мынбаеву, племянницу папы. Наша встреча была очень тёплой, мы с удовольствием вспоминали прошлое. Она сообщила о моём приезде родственникам в Целинограде (ныне – г. Астана), и нас пригласили приехать.

В Целинограде нас принимала Роза Турспекова, дочь старшего из братьев Мынбаевых – Турысбека. Она поразила меня своим радушием, чистосердечием и благородством. Кстати, спустя несколько лет Роза приезжала в один из Ленинградских санаториев на лечение, и мы все во главе с мамой Милицей Васильевной с удовольствием провели это время с ней. А в Целинограде она быстро организовала приезд дяди Серика и других родственников. Потом меня повезли в Киевку (ныне – п. Нұра), райцентр

Нуринас район. По дороге мы заехали в село Ивановка (*ныне – село Карима Мынбаева*), исторический центр нашего Мынбаевского рода. Было удивительно и приятно узнать, что практически каждый, с кем меня знакомили, от маленьких детей до почтенных стариков, носил фамилию Мынбаев.

В Киевке меня принимал дядя Нуртаза. Его радушие было безграничным. Он показал мне, что такое настоящее казахское гостеприимство. В его доме я вспомнил мои детские впечатления о поездках с папой на жайляу (*летние пастбища*) в аул. Приехало много гостей. Среди них было несколько женщин с «мынбаевскими» чертами лиц. Мне сказали, что это папины прямые или двоюродные сестры. Конечно же, по казахской традиции был организован той (*праздничный пир*). Его украшением стал бешбармак из молодого жеребенка. Мне объяснили, что жеребенок готовится только для очень почетных гостей. Я чувствовал себя неловко за такое незаслуженное внимание, хотя ясно понимал, что это внимание посвящено не мне лично, а памяти моего отца. Во время этой поездки была сделана фотография, которую я бережно храню, она приведена ниже. От этого визита у меня осталось незабываемое впечатление, и я счастлив, что мне довелось прикоснуться к своим корням.



Жоғары қатарда солдан екінші орында Гүлбарам Мынбаева.
Ортаңғы қатарда солдан оңға қарай: Серік Мынбаев (Кәрімнің ағасы), Жапар Мынбаев (Кәрімнің ұлы), Тұрысбектің жұбайы Жамал және ұлы Нұртаза.
Төменгі қатарда сол жақтағы бала Нұрхан Мынбаев

**В верхнем ряду вторая слева – Гульбарам Мынбаева.
В среднем ряду слева направо: Серик Мынбаев (брат Карима), Джафар Мынбаев
(сын Карима), супруга и сын Турысбека Жамал и Нуртаза.
В нижнем ряду мальчик слева – Нурхан Мынбаев**

Целиноградтан Алматыға оралғанымда әкемнің достары Жамбыл ауданына, сол жерде Кәрім Мынбаев атындағы мектепке саяхат ұйымдастырды. Мұғалімдермен және мектеп әкімшілігімен кездестім, бірақ ең бастысы оқушылармен көп уақыт өткіздім. Олар мені өздерінің мәдениетімен, қызығушылықтарымен баурап алды. Бұл қазақстандықтардың жаңа буыны еді. Біз естелік ретінде суретке түстік, ол төменде көрсетілген.

Когда я вернулся из Целинограда в Алма-Ату, папины друзья организовали мне поездку в Джамбульский район, где находилась школа, носившая имя Карима Мынбаева. Я встречался с учителями и администрацией школы, но самое главное – провел много времени с учениками. Они покорили меня своей культурностью и любознательностью. Это было уже новое поколение казахстанцев. Мы сделали фотографию на память, которая приведена ниже.



Жапар Мынбаев (соңғы қатардың ортасында) Кәрім Мынбаев атындағы мектептің оқушылары мен мұғалімдері арасында. КНИИЖ ауылы (қазіргі Алматы облысы Жамбыл ауданы Мынбаев ауылы. Қыркүйек, 1969 ж.

Джафар Мынбаев (в центре последнего ряда) среди учеников и учителей школы имени Карима Мынбаева. Поселок КНИИЖ (ныне – село Мынбаево, Жамбылский р-н, Алматинская обл.). Сентябрь 1969 года.

Мыңбаевтар отбасы: Тимур

Семья Мынбаевых: Тимур

1943 жылы Алматыда Кәрім Мыңбаевтың отбасында егіз Тимур мен Алла дүниеге келді. Бала кезінен Тимур ерекше темпераментпен, әдеттен тыс мінез-құлықпен және сергек ойымен ерекшеленді.

Алты жасар Тимурды музыка мектебіне апарған кезде оның есту қабілеті жақсы екені анықталып, скрипка сыныбына тағайындалды. Ленинградқа көшкеннен кейін Тимур Петроград ауданындағы №2 балалар музыка мектебінде оқуын жалғастырады. Ленинград консерваториясының жанындағы Н.А. Римский-Корсаков атындағы музыкалық училищенің мұғалімі, музыкалық оқу орындарында лайықты үміткерлерді іріктеу үшін бітіру емтихандарына қатысып, Тимурға музыканы кәсіби түрде меңгеруге кеңес береді. Ол осы мектептің дирижерлық-хор бөліміне түсіп, оның ұстазы Лариса Николаевна Михайлова болды.

В 1943 году в Алма-Ате в семье Карима Мынбаева родились близнецы – Тимур и Алла. С раннего детства Тимур отличался бурным темпераментом, нестандартным поведением и живым умом.

Когда шестилетнего Тимура привели в музыкальную школу, у него выявили отличный слух и определили в класс скрипки. После переезда в Ленинград Тимур продолжал учиться в детской музыкальной школе №2 Петроградского района. Преподаватель музыкального училища им. Н.А. Римского-Корсакова при Ленинградской консерватории, посещавшая выпускные экзамены в музыкальных школах для отбора достойных кандидатов, посоветовала Тимуру профессионально заниматься музыкой. Он поступил на дирижёрско-хоровое отделение этого училища, где его педагогом стала Лариса Николаевна Михайлова.



Тимур Мынбаев Ленинград консерваториясының Н.А. Римский-Корсаков атындағы музыкалық училищесінің студенті. Ленинград, 1959 ж.

Тимур Мынбаев – студент музыкального училища им. Н.А. Римского-Корсакова при Ленинградской консерватории. Ленинград, 1959 г.

Колледжді тамаша бітіргеннен кейін Тимур Ленинград консерваториясының дирижерлік және хор бөліміне профессор Елизавета Петровна Кудрявцеваның сыныбына қабылданды. Алайда оның оқуы көп ұзамай Кеңес әскеріне шақырумен үзілді.

Үш жылдан кейін оралған ол консерваторияда, бірақ кешкі бөлімде және екі мамандық бойынша оқуын жалғастырды. Профессор Кудрявцевадан, профессор Иосиф Яковлевич Пустыльниктен дәріс алды. Кейіннен профессор Пустыльниктің жетекшілігімен музыка теориясы бойынша аспирантураны аяқтап, осы уақытты Бенджамин Бриттеннің жұмысын зерттеуге арнады. Сонымен қатар, ол Н.А. Мальконың шәкірті Николай Семенович Рабиновичтің симфониялық дирижерлік бөлімінде тағылымдамадан өтті. Осылайша, Тимур жан-жақты музыкалық білім алды, бұл оған классикалық және заманауи музыканың жан-жақты маманы және насихаттаушысы болуына көмектесті.

1973 жылы Тимур Алматыға келді. Ол жерде Алматы филармониялық оркестрінің дирижері болды. Бір жылдан кейін ол бас дирижер болды. Оның жетекшілігімен топ Қазақ мемлекеттік симфониялық оркестріне айналды, Тимур оның көркемдік жетекшісі болды.

Осы кезеңде, 1974-1983 жылдар аралығында Тимур шығармашылықтың ерекше толқынын бастан кешірді.

Дирижер Тимур Мыңбаев бүкілодақтық және халықаралық деңгейде мойындалды. 1976 жылы төртінші Бүкілодақтық жас дирижерлер байқауының лауреаты (Валерий Гергиевпен бірге), 1990 жылы Кореяда өткен халықаралық музыкалық фестиваль-конкурстың лауреаты атанды. Тимур көптеген беделді бүкілодақтық және ресейлік фестивальдерде марапаттарға ие болды. Ленин комсомолы сыйлығының лауреаты, Қазақ КСР-нің еңбек сіңірген әртісі атағы берілді.

Тимурдың жетекшілігімен Қазақ мемлекеттік симфониялық оркестрі бүкіл Кеңес Одағы аумағында гастрольдік сапарда болды. Сонымен қатар, Тимур Мариинский (сол кездегі Киров) театрында және Мемлекеттік академиялық және Үлкен симфониялық сияқты оркестрлерде, сондай-ақ Мәскеу, Санкт-Петербург, Ярославль, Екатеринбург, Минск, Саратов және Самара филармонияларының оркестрлеріне дирижерлік етті. Ол Молдова, Латвия, Литва, Эстония, Украинаға гастрольдік сапармен барды. Шетелде Польша, Болгария, Австрия, Чехословакия, Югославия, Швейцария, Германия, Швеция, Финляндия және Кореяда гастрольдік сапармен болды. Тимур Ресейде (Мәскеу мен Санкт-Петербург) және Еуропада (Швейцария, Финляндия және Польша) көптеген беделді музыкалық фестивальдерде өнер көрсетті.

После блестящего окончания училища Тимур был принят в Ленинградскую консерваторию на дирижерско-хоровое отделение в класс профессора Елизаветы Петровны Кудрявцевой. Однако вскоре его учеба была прервана призывом в Советскую армию.

Вернувшись через три года, он продолжил обучение в консерватории, но уже на вечернем отделении и по двум специальностям. К занятиям у профессора Кудрявцевой он добавил обучение по классу композиции у профессора Иосифа Яковлевича Пустыльника. Впоследствии, под

руководством профессора Пустыльника, окончил аспирантуру по теории музыки, посвятив это время исследованию творчества Бенджамина Бриттена. Кроме того, он стажировался на кафедре симфонического дирижирования у Николая Семёновича Рабиновича, ученика Н.А. Малько. Таким образом, Тимур получил всестороннее музыкальное образование, что помогло ему стать многогранным художником и пропагандистом классической и современной музыки.

В 1973 году Тимур уехал в Алма-Ату, где занял место дирижера оркестра Алма-Атинской филармонии. Через год он стал главным дирижером. Под его руководством коллектив превратился в Казахский государственный симфонический оркестр, а Тимур стал ещё и его художественным руководителем.

В этот период, с 1974 по 1983 год, Тимур испытывал необыкновенный подъём творческих сил.

Дирижер Тимур Мынбаев завоевал всесоюзное и международное признание. В 1976 году он стал лауреатом *(вместе с Валерием Гергиевым)* четвертого Всесоюзного конкурса молодых дирижеров, а в 1990 году – лауреатом Международного музыкального фестиваля-конкурса в Корее. Тимур получал награды на множестве престижных всесоюзных и российских фестивалей. Он был удостоен премии Ленинского комсомола и звания Заслуженного деятеля искусств Казахской ССР.

Казахский Государственный симфонический оркестр под руководством Тимура объездил с гастролями практически весь Советский Союз. Кроме того, Тимур дирижировал спектаклями в Мариинском *(тогда – Кировском)* театре и такими оркестрами, как Государственный академический и Большой симфонический, а также оркестры Московской, Петербургской, Ярославской, Екатеринбургской, Минской, Саратовской и Самарской филармоний. Он выезжал на гастроли в Молдавию, Латвию, Литву, Эстонию и Украину. За рубежом он гастролировал в Польше, Болгарии, Австрии, Чехословакии, Югославии, Швейцарии, Германии, Швеции, Финляндии и Корее. Тимур выступал на многих престижных музыкальных фестивалях в России *(в Москве и Санкт-Петербурге)* и в Европе *(в Швейцарии, Финляндии и Польше)*.



**Қазақстанның еңбек сіңірген әртісі, дирижер
Тимур Кәрімұлы Мыңбаев**

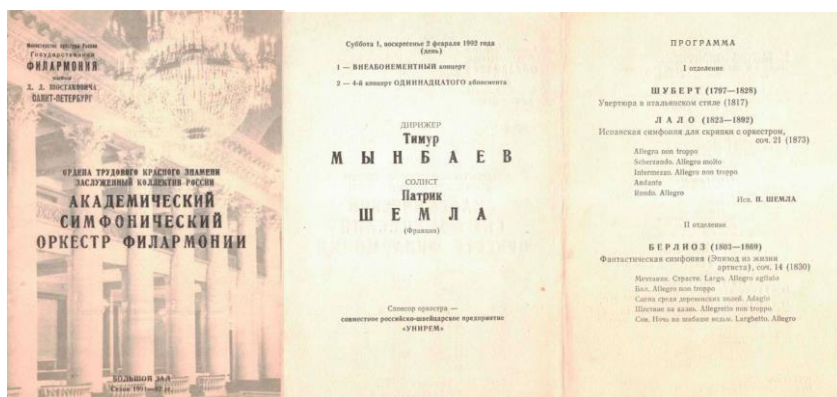
**Заслуженный деятель искусств Казахстана, дирижер
Тимур Каримович Мынбаев**

1983 жылы Алматыдан кеткеннен кейін Тимур Ярославль филармониясының оркестрін басқарды және Мәскеуде «Collegium Musicum» камералық оркестрін және Ектеринбургте «Vach» ансамблін ұйымдастырды. Тимур өзінің белсенді дирижерлік қызметін жалғастырып қана қоймай, осы уақытта бірнеше маңызды шығармалар жазды.

1996 жылдан бастап Тимур Гнесин атындағы Ресей музыка академиясының симфониялық және камералық оркестрлерінің профессоры, содан кейін көркемдік жетекшісі және бас дирижері болды.

После отъезда из Алма-Аты в 1983 году Тимур руководил оркестром Ярославской филармонии и организовал в Москве камерный оркестр «Collegium Musicum», а в Ектеринбурге – ансамбль «Vach». Тимур не только продолжал активную дирижерскую деятельность, но и сочинил в это время несколько значительных опусов.

С 1996 года Тимур – профессор, а затем художественный руководитель и главный дирижер симфонического и камерного оркестров Российской академии музыки (РАМ) им. Гнесиных.



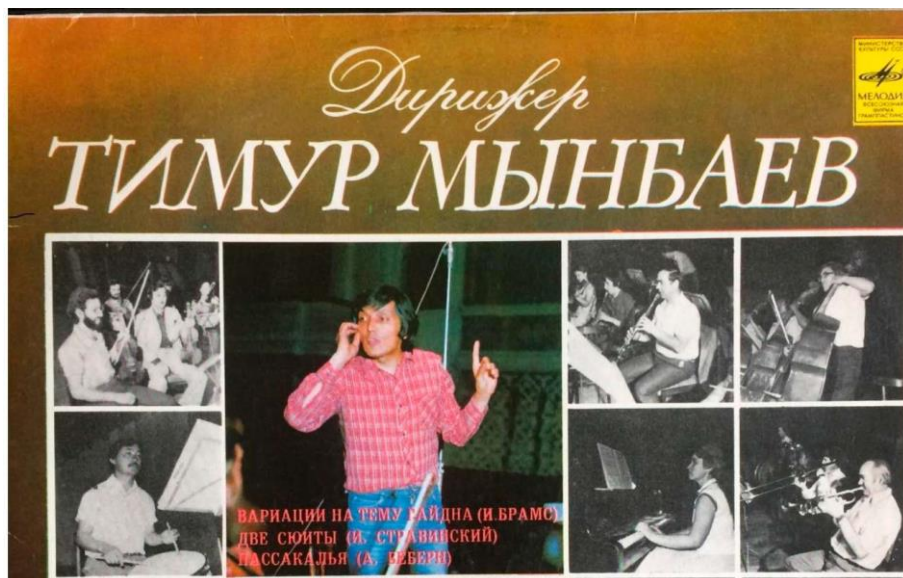
Санкт-Петербург филармониясындагы
Тимур Мынбаев койлымының бағдарламасы

Программа выступления Тимура Мынбаева
в Санкт-Петербургской филармонии



Санкт-Петербург филармониясында Тимур Мынбаевтың өнер көрсетуі

Выступление Тимура Мынбаева в Санкт-Петербургской филармонии



«Мелодия» фирмасы шығарған Тимур Мынбаевтың күйтабағының мұқабасы

Обложка пластинки Тимура Мынбаева, выпущенная фирмой «Мелодия»

Тимур 29 жасында КСРО Композиторлар одағының мүшелігіне қабылданды. Алматыда Э.Хемингуэйдің әңгімесінің негізіндегі «Көңілді қалашық» бір актілі операсын, сондай-ақ О.Сүлейменовтің «Сазды кітап» желісі бойынша «Фрескалар» балетін жазды. Тимур көптеген симфониялық, вокалдық, хорлық, камералық шығармалар жасады. Ол қазақ халқының музыкалық мұрасына байыппен қарап, қазақтың аңыз-әңгімелеріне, салт-дәстүрлеріне негізделген бірнеше шығармалар, соның ішінде «Төремұрат», «Қара-қожа», «Сарыарқа» сияқты күйлерді (қазақтың дәстүрлі аспаптық пьесалары) жазды.

Қызықты деталь: жас кезінде, 60-жылдары Тимур джазды қатты жақсы көретін және оның барлық стильдері мен орындаушыларын өте жақсы білетін. Ленинградтың Малый опера театрының тромбоншыларымен бірге ол «Трубадурлар» джаз ансамблін құрды, олар осы атаумен жазба шығарды және олардың қойылымдары лайықты табысқа жетті.

1965 жылы Тимур Людмила Ивановна Шелепинаға үйленді. Мила, оны отбасы солай атады, сонымен қатар музыкант болды және Ленинград консерваториясын бітірген. 1970 жылы олардың қызы Ева дүниеге келді, ол кейіннен Мәскеудегі Орталық музыка мектебінде оқыды. 1983 жылы бүкіл отбасы Алматыдан Мәскеуге көшкен кезде Мила педагогикалық институтта сабақ бере бастады, ал Ева Мәскеу консерваториясын алыт сыныбында

бітіргеннен кейін өзінің альма-матеріне жұмысқа кетті. Өкінішке орай, 2011 жылы 15 сәуірде Тимур кенеттен жүрек талмасынан қайтыс болды. Үш жарым жылдан кейін, 2014 жылдың 3 қазанында Ева да қайтыс болды. Бірнеше жылдан кейін Санкт-Петербургке оралған Мила да 2018 жылы қайтыс болды.

Тимур был принят в Союз композиторов СССР в возрасте 29 лет. В Алма-Ате он создал одноактную оперу «Веселый городок» на собственный сценарий по рассказу Э.Хемингуэя, а также балет «Фрески» по «Глиняной книге» О.Сулейменова. Тимур создал много симфонических, вокальных, хоровых и камерных произведений. Он серьёзно относился к музыкальному наследию казахского народа и написал несколько произведений по мотивам казахских легенд и преданий, среди них такие кюи (*традиционная казахская инструментальная пьеса*), как «Туремурат», «Кара-Кожа» и «Сары-Арка».

Интересная деталь: в молодости, в 60-е годы, Тимур очень увлекался джазом и прекрасно знал все его стили и исполнителей. С тромбонистами Ленинградского малого оперного театра он создал джазовый ансамбль «Трубадуры», они выпустили пластинку под этим названием, и их выступления пользовались заслуженным успехом.

В 1965 году Тимур женился на Людмиле Ивановне Шелепиной. Мила, как называли её в семье, тоже была музыкантом и окончила Ленинградскую консерваторию. В 1970 году у них родилась дочь Ева, которая впоследствии училась в Центральной музыкальной школе в Москве. Когда в 1983 году вся семья переехала из Алма-Аты в Москву, Мила начала преподавать в Педагогическом институте, а Ева, после окончания Московской консерватории по классу альты, поступила на работу в свою альма-матер. К несчастью, наладившаяся жизнь семьи Тимура трагически оборвалась, когда 15 апреля 2011 года Тимур скоропостижно скончался от сердечного приступа. А через три с половиной года, 3 октября 2014 года, неожиданно умерла Ева, тоже от сердечной недостаточности. Спустя несколько лет Мила вернулась в Санкт-Петербург, где она ушла из жизни в 2018 году.



Ева Тимурқызы Мыңбаева Мәскеу мемлекеттік консерваториясында, 1994 ж.

Ева Тимуровна Мынбаева в Московской государственной консерватории, 1994 г.



Тимур Мынбаев жұбайы Людмила және қызы Евамен, 1981 ж.

Тимур Мынбаев с женой Людмилой и дочерью Евой, 1981 г.



Tengrinews.kz интернет-басылымының «ВКонтакте» әлеуметтік желісіндегі ресми парақшасында Тимур Мынбаевтың «Фрескалар» балетінің онлайн трансляциясы туралы хабарландыруы. 2020 жылғы сәуір

Анонс онлайн-трансляции балета Тимура Мынбаева «Фрески» на официальной странице интернет-издания Tengrinews.kz в социальной сети «ВКонтакте». Апрель 2020 года.

АСТАНА ҚАЛАСЫ ӘКІМДІГІНІҢ МЕМЛЕКЕТТІК АКАДЕМИЯЛЫҚ ФИЛАРМОНИЯСЫ

21 октября 17.30

«АСТАНА»
концерт залы
(ул. Кенесары, 32)

ОТКРЫТИЕ
XVIII КОНЦЕРТНОГО СЕЗОНА
СИМФОНИЧЕСКОГО ОРКЕСТРА

ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ РУКОВОДИТЕЛЬ
Берик Батырхан
ГЛАВНЫЙ ДИРИЖЕР
Ернар Нуртазин

ПОСВЯЩЕННОЕ ТВОРЧЕСТВУ
ТИМУРА МЫНБАЕВА

СТОИМОСТЬ БИЛЕТА - 1000 ТГ
СПРАВКИ ПО ТЕЛЕФОНАМ 75 23 60, 75 23 83, 8 701 446 56 14

Е.Рахмадиев атындағы Мемлекеттік академиялық филармониясының симфониялық оркестрінің XVIII концерттік маусымының ашылуына арналған плакат. Астана, қазан, 2020 ж.

Афиша открытия XVIII концертного сезона Симфонического оркестра Государственной академической филармонии им. Е.Рахмадиева.
Астана, октябрь 2020 года.

Тимур көзі тірісінде атақ-даңққа ие болды, ең бастысы, оны өнерпаздар танып, құрметтеп, жұртшылықтың сүйіспеншілігіне бөледі.

Қазір, қайтыс болғаннан кейін он жыл өткенде, Тимурдың шығармашылығы мен оның бүкіл музыкалық мұрасы жаңа, лайықты бағасын

алуда. Тимур Мыңбаев өз шығармаларында және олардың тыңдаушыларында, шәкірттерінде және жақындарының жадында өмір сүреді.

При жизни Тимур заслужил и титулы, и звания, но самое главное, он был признан и уважаем коллегами-музыкантами и любим публикой.

Справедливо, что теперь, по прошествии десяти лет после его кончины, творчество Тимура и всё его музыкальное наследие получает новую заслуженную оценку. Тимур Мынбаев продолжает жить в своих произведениях и их слушателях, в своих учениках и в памяти родных.

Мыңбаевтар отбасы: Алла

Семья Мынбаевых: Алла

Алла Кәрімқызы Мыңбаева 1943 жылы Алматыда дүниеге келген және өмірінің алғашқы он жылын сонда өткізген. 1953 жылдан бастап Ленинградта тұрып, оқыды. №72 орта мектепті алтын медальмен бітіріп, 1960 жылы А.А.Жданов атындағы Ленинград мемлекеттік университетінің (қазіргі Санкт-Петербург мемлекеттік университеті) физика факультетіне оқуға түседі. Университетті бітіргеннен кейін («Молекулярлық физика» мамандығы бойынша) 1966 жылдан бастап оптикалық-механикалық зауытта жұмыс істеді, ол көп ұзамай Ленинградтың оптикалық-механикалық бірлестігінің бас кәсіпорны болды.

Алла өзінің еңбек жолын бас технолог бөлімінің химиялық жабындар зертханасында бастады, онда оптикалық бөліктерге оптикалық сипаттамалар беру үшін жұқа қабықшаларды жағу технологиясын әзірледі.

1969 жылдың күзінде Алла Ленсовет атындағы Ленинград технологиялық институтының (қазіргі Санкт-Петербург мемлекеттік технологиялық институты) аспирантурасына түсті. Оның диссертациясының тақырыбы кадмий хлорлы кешендердің түзілуін зерттеу үшін ультрадыбыстық әдістерді қолдану болды. Ол осы тақырыпта ондаған мақала жазды және бірнеше халықаралық конференцияларда баяндама жасады.

1975 жылдан бастап Алла сол институттың жалпы физика кафедрасында оқытушы (кейін аға оқытушы) болып жұмыс істей бастады. 1998 жылы ұстаздық қызметін аяқтап, жасына байланысты зейнеткерлікке шықты.

1974 жылы Алланың Жорж (*Георгий*) Девдариани атты ұлы дүниеге келді.

Қазір Алла Кәрімқызы АҚШ-тың Бостон қаласында тұрады. Ол бұл қалаға 1999 жылы келген.

Алла Каримовна Мынбаева родилась в 1943 году в Алма-Ате и провела там первые десять лет жизни. С 1953 года жила и училась в Ленинграде. Окончив среднюю школу №72 с золотой медалью, в 1960 году поступила на физический факультет Ленинградского государственного университета им. А.А.Жданова (ныне – Санкт-Петербургский государственный университет). По окончании университета (по специальности «Молекулярная физика»), с 1966 года, работала по распределению на Оптико-механическом заводе (ГОМЗ), ставшем вскоре головным предприятием Оптико-механического объединения Ленинграда.

Трудовую деятельность Алла начала в лаборатории химических покрытий отдела главного технолога, где занимались разработкой технологии нанесения тонких плёнок на оптические детали для придания им заданных оптических характеристик.

Осенью 1969 года Алла поступила в аспирантуру Ленинградского технологического института им. Ленсовета (ныне – Санкт-Петербургский государственный технологический институт). Темой её диссертации стало применение ультразвуковых методов для исследования процессов образования хлорных комплексов кадмия. По этой теме ею был написан десяток статей, сделаны доклады на нескольких международных конференциях.

С 1975 года Алла начала работать преподавателем (впоследствии старшим преподавателем) на кафедре общей физики этого же института. В 1998 году закончила преподавательскую деятельность и вышла на пенсию по возрасту.

В 1974 году у Аллы родился сын Жорж (Георгий) Девдариани.

В настоящее время Алла Каримовна проживает в городе Бостон, США. Приехала она в этот город в 1999 году.



Алла Мыңбаева бес жасар ұлы Жоржбен, 1979 ж.

Алла Мынбаева с пятилетним сыном Жоржем, 1979 г.



Алла Мыңбаева ұлы Жоржбен. АҚШ, 2014 ж.

Алла Мынбаева с сыном Жоржем. США, 2014 г.



Алла Кәрімқызы Мыңбаева. АҚШ, 2016 ж.

Алла Каримовна Мынбаева. США, 2016 г.